

[Lønger]

misk mulighed for at indføre bare nogenlunde anstændige forhold på sine hospitaler.

I denne forbindelse spiller det radikale venstre som sædvanlig en vigtig rolle som en høne foran et cykelhjul. På Københavns rådhus er det radikale venstre medforslagsstiller til et forslag, der erkender, at det ikke går mere med de nuværende normeringer og den nuværende økonomi. Men her i folketinget stemmer det radikale venstre imod, at der gives et større tilskud til Københavns kommune, men vel at mærke med nogle forløjede bemærkninger om, at man måske alligevel går ind for det, selv om man altså stemmer imod, hvis og såfremt og ifald og vissevasse.

Medens indenrigsministeren erkender, at Københavns kommune mangler ca. 250 mill. kr. – hvilket i parentes bemærket nok kun er halvdelen af, hvad Københavns kommune faktisk mangler – forsøger den selv samme indenrigsminister at klare problemet med i første omgang 40 mill. kr., som hun godt ved er for lidt. Senere har hun, så vidt jeg er orienteret, bevæget sig op omkring 100 mill. kr., men uanset om det bliver det ene eller det andet, er resultatet, at de dårlige forhold på de københavnske hospitaler vil fortsætte og forværres til næste år, og konflikterne vil fortsætte allerede i år, dvs. i dag, i morgen og i overmorgen.

Jeg ser til min usigelige glæde, at indenrigsministeren netop kommer til stede i dette øjeblik, og derfor vil jeg gerne spørge indenrigsministeren, hvordan det går med disse forhandlinger med Københavns kommune, og hvad man kan vente egentlig bliver resultatet. Det er jo sådan, at toget kører snart, toget forstået som budgetlægningen. Der er grænser for, hvor lang tid Københavns kommune kan vente med at få vished om denne situation, og som det ser ud for tiden, vil der i hvert fald være nye nedskæringer og ny uro på de københavnske hospitaler.

Det kan godt være, at regeringen mener, at konflikten på de københavnske hospitaler er usympatisk af en lang række årsager, men den er og bliver dog ikke så usympatisk som regeringens politik over for kommunerne. Konflikten har dog i det mindste det formål at gøre forholdene bedre for patienterne, det har regeringens politik ikke, og det er en vigtig forskel.

Den konflikt kommer ikke ud af stedet, men vil tværtimod dukke op igen og igen, så

længe regeringen fører den politik, som den faktisk gør, eller i det mindste så længe det radikale venstre ikke kan bevæge sig til at have et standpunkt.

Jeg vil derfor gerne spørge: hvornår vil det radikale venstre være med til at sikre Københavns kommunes muligheder for at drive et ordentligt hospitalsvæsen, som det radikale venstre i Københavns borgerrepræsentation mener man skal? Hvor mange gange skal indenrigsministeren demonstrere sin manglende vilje til at løse problemerne, før det radikale venstre indser, at den er helt gal med Københavns økonomi og med forholdene på de københavnske hospitaler? Kunne regeringens og det radikale venstres omsorg for patienterne holde blot to dage om året, ville det ikke være noget problem, men omsorgen fra i tirsdags er allerede forduftet, og derfor er og bliver uroen på de københavnske hospitaler ene og alene regeringens ansvar.

Jeg vil gerne slutte med at citere fra dagbladet Information i dag, hvor Københavns hospitalsborgmester, Jørgen Frederiksen, karakteriserer situationen på denne måde:

»Kun hvis kommunens forhandlinger med regeringen om en forhøjelse af bloktilskuddet giver resultat, er der mulighed for at lappe på hospitalets økonomi.«

Det er sagen i en nøddeskal og det, den konflikt, vi oplever på de københavnske hospitaler, drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg havde egentlig regnet med, at hr. Stinus straks ville bede om ordet for at besvare det spørgsmål, som hr. Lasse Budtz stillede hr. Stinus, og som er et meget afgørende spørgsmål, nemlig spørgsmålet, om hr. Stinus støtter det dagsordensforslag, som SF og VS har fremsat, og som – som hr. Lasse Budtz ganske korrekt udtrykte det – er et konkret skridt.

Det er jo ikke lang tid siden, vi havde debatten om de 48 mill. kr. til rakterne, og da der da skulle udmøntes konkret handling, var de radikale ikke at finde, da ville man ikke gå med til et begrænset fremskridt med den grundelse, at man ville have et langt større fremskridt. Man ville med ét slag have afskaffet hele forsvarsordningen, hvad VS da